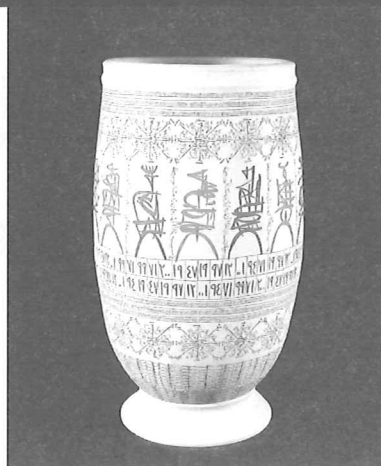

'De oprechtheid en de authenticiteit van onze daden moeten we zoeken in onze levenservaringen, in onze kindsheid. De *loeha* – de kleuren, de geuren van de *sissan* en de *smagh* – is mij bijgebleven als de smaak van moedermelk. Al dat werk ter voorbereiding van het koranschrift – dat voel ik vandaag heel erg zo aan – was mijn eerste atelier.' Rachid Koraïchi in *Koraïchi, Sindbad, Actes Sud / Cérès 1998*, p. 15.

Terre et soie RACHID KORAÏCHI BOYMANS VAN BEUNINGEN, ROTTERDAM, 2002

Houria Aïchi in *Salomé*
DECOR: RACHID KORAÏCHI CASABLANCA, 1992

gedichten waren. De schrift was een talisman geworden die de plaats beschermde. In onze streken is het schrijven een gewijde handeling. Die macht van de teksten is heel belangrijk.

Eerbied voor de tekst maar geenszins voor de niet-tekst?

Neen, want van welke aard dan ook, is niet-tekst altijd een creatie. Nog zo'n betekenisvol verhaal: toen ik studeerde aan de school voor Schone Kunsten van Algiers, is er niemand van mijn familieleden ooit geschokt geweest bij het zicht van naakttekeningen in mijn map. Ik kan me evenmin herinneren dat iemand dat ooit als *haram* zou hebben bestempeld. Ik herinner mij ook die lange tekenlessen. De modellen dienden zich aan in bustehouder, ze droegen een *jebba*. Om de vormen te tekenen, moesten we ze raden. Toch is dat alles mij later van pas gekomen bij mijn plastisch ontsluitingswerk. Later, door de gebeurtenissen, is er in de school voor Schone Kunsten van Algiers een eind gekomen aan de werksessies met levende modellen.

Hang naar universaliteit en eigen cultuur

Het scheppen vergt van de kunstenaar een diepe oprechtheid. De context van de geografische situatie kwelt mij niet. Of het nu in de Aurès of in het Tassili-gebergte is, of in Parijs, ik werk altijd voort op dezelfde manier en haal wat er te halen is uit elk ogenblik en elke plaats...

Het Tassili-gebergte! Die rotsen met hun schilderijen zijn de eerste communicatie-

wanden uit de geschiedenis, de eerste tentoonstellingen, de eerste installaties. Mijn schilder-kunstige afstamming ligt vervat in dat geheugen, een geheugen dat teruggaat tot lang vóór de ontdekking van het goud... In Parijs heb ik ontdekt dat mijn opploegen van ons Arabisch en berbergeheugen, de opgegraven tekens van onze cultuur, een plaats hadden in die stad.

Het verwonderlijke is immers dat ik met mijn werk minder problemen heb in het Westen dan in onze landen. Hoe komt dat? In onze landen worden kunstenaars onvermijdelijk geconfronteerd met de idiote vraag: 'waar zit je Algerijnsheid in dit werk?' Ik antwoord steevast dat die er niet is, het gaat om een werk dat je aanspreekt of niet aanspreekt. Ik ben niet de vlaggendrager van de Algerijnsheid. Cultuur is een breed front dat alle scheppingen omvat, of ze nu uit dat stuk van de wereld komen of van elders. Wanneer ik aankom in een land of in een stad, is de bodem daarvan mijn grond.

Solidariteit en eenzaamheid

Ik ben in Europa aangekomen eind jaren zestig. Toen was dat oorlogszuchtige, vernietigende islamisme er niet. Ik kwam er aan met een volkse, feestelijke en aangename islam, dus die bekommernis was me vreemd. Ik kwam met de bedoeling andere creatieve mensen te ontmoeten en mijn opleiding te vervolmaken in de kunstscholen van hier. Ik had geen specifieke zoektocht voor ogen, maar ik behoud altijd wel een affectief territorium. Ik sluit aan bij sommige mystici als *al-Hallaj* uit de negende eeuw. Zij zeggen:

'Begraaf mij waar ik sterf want Gods aarde is overal en overal kan de aarde mijn lichaam ontvangen.' Wat mij betreft, kan de aarde overal mijn werk ontvangen en overal mijn moment van leven.

Het geloof...

Voor mij is dat in de eerste plaats een beeld. Ik visualiseer het door het gezicht van mijn grootvader, zijn rimpels, de diepte van zijn blik, en ik zie hem nog bidden, altijd in smetteloos wit gekleed, in zijn *jebba*, met zijn nilablauw getinte hoofddoek op. Het geloof... ik ben mijn hele kindertijd lang een vurig moslim geweest... ik ben op een of andere manier trouw aan de ploegvoer die door mijn voorouders werd getrokken; ze is terug te vinden in mijn aanpak, mijn werk, zij voedt mijn installaties. Zo ben ik onlangs de weg terug gegaan naar Ibn Arabi, tot op zijn graf in Damascus. Ik weet dat ik in die voor maar een graankorrel ben... mijn geloof is een spleet.

Zeven, cijfer of symbool

Aanvankelijk, bijna voor de lol, zei ik dat het cijfer 7 altijd weer opduikt in mijn leven. Het is het teken van de godsdienst waarin ik geboren ben, de *shahada* telt 7 letters, er zijn 7 hemels en 7 aarden, 7 ommegangen rond de Kaaba, 7 stenen voor Satan, idem wat het dagelijkse leven betreft met zijn rituelen voor het feesten en voor het sterven. Het is een breuk- en een bandcijfer, aangezien het ook eigen is aan de magie, bij alle godsdiensten, de monotheïstische, het hindoeïsme, het shintoïsme of de meest voorouderlijke. Dat cijfer